

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθῆναι.

Έτος έννενήντα δύο και με χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΣ τήν εβδομάδα — μόνον μιὰ φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και' σ'ών Αθηνών την πόλιν — και' εις την άλλοδαπνήν,
και' εις την Ελλάδα όλην — δίγως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τα ξένα όμως μέρη — **δύο φράγκα και 'στό χίρι.**
Κι' ένα φύλλο αν κρατῆς — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τον παρὰ δέν δίδει — θα τον φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και' συνδρομαί — απ' ευθείας προς έμέ.
Για τη σάρα και τη μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Πέντε του Δεκεμβρίου,
βοή Βουλευτηρίου.

Πούντος τετρακόσα δέκα,
κτύπα, Λόρδε, και' πελέκα.

Τò τραπέζι του Βουδούρη
με μεγάλο νταδατοβρι.

(Στῆς Μεγάλης Βρεττανίας τὸ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον
ἔαμε τσουμπούσι πρώτης ὁ Βουδούρης τῆς Βουλῆς,
κι' εἰς ἐκεῖνο προσεκλήθη καθ' ἐξαίρετον στοιχείον,
ὁ Τρικούπης καὶ καθένας Ὑπουργὸς τοῦ σέβνταλῆς,
Κανταρτζῆς ὁ Προεδρεύων κἄπου κἄπου ἐν σπουδῇ
κι' ἀντιπρόεδροι μεγάλοι, ἓνας κι' ἓνας δηλαδὴ.
Ἦπιαν κι' ἔραγαν ἀπ' ὅλα, πουλερά, σαμπάνιαις, φροῦτα,
ὁ δὲ Σάιλερ κοντὰ τῶν ἔθχαρῶσε τὰ λαγοῦτα,
κι' ὁ Τρικούπης εἶπε ταῦτα με ποτῆρι Καμπανίτου
κι' ἔβλεπε τοὺς σερβιτόρους ἢ μελίρρυτος φωνὴ του).

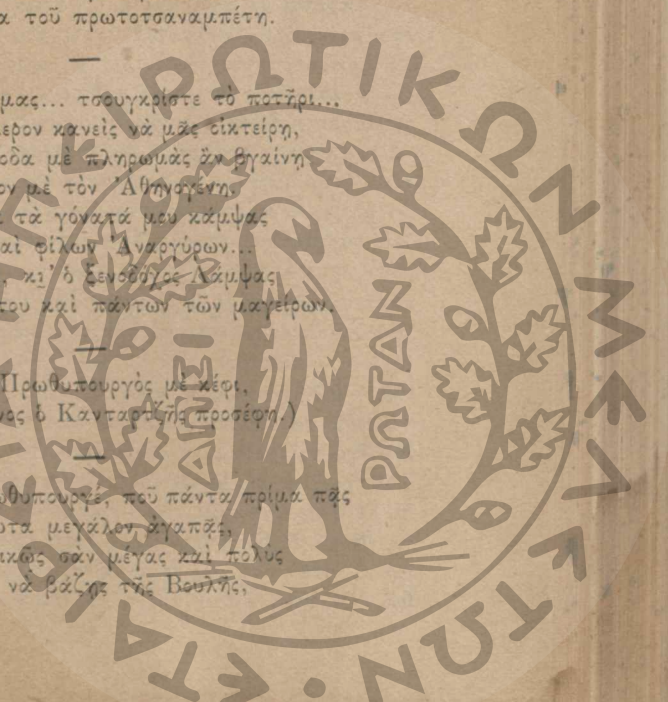
Τρ. Εἰς τοῦ Προέδρου τῆς Βουλῆς προπίνω τὴν υἱείαν,
ποῦ τῶν κανόνων τῆς τηρεῖ πιστῶς τὴν λειτουργίαν,
ἐλλὰ προπίνω ἐνταυτῷ κι' ὑπὲρ ἐκείνων ὅλων,
ἵπου μαζί μας ἐπαιξαν οὐχὶ τυχαῖον ρόλον,
κι' εἰς ἄλλο μᾶς συνέδραμον πεδίον ἀκανθῶδες
κι' εἰς τοῦτο τὸ πεδίον μας τὸ μεγαλοπρεπές,
ποῦ μᾶς ἐμέθυσε κρασί παντοδαπὸν κι' εὐῶδες
καὶ μεθύσμενοι βλέπομε καινούριας προκοπαίς.
Πρὸς τὸν Ἀργύρη Κανταρτζῆ τὸν λόγον τῶρα στρέφω,
ὅστις μίαν πρόποσιν κι' εἰς τοῦτον νὰ πληρώσω,
ὅστις δ' ἀγάπην σήμερον πρὸς τὸν Ἀργύρη τρέφω,
ποῦ μοῦρχεται διάθεσις νὰ τὸν ἐξαργυρώσω.
Γιὰ σου, Ἀργύρη Κανταρτζῆ, θαυμάζω τόνομά σου,
κι' ἐπιτρέφε με πάντοτε νὰ κάθωμαι σιμὰ σου,

νὰ σοῦ χαϊδεύω κἄποτε τὰ σεβαστά σου γένην
καὶ ν' ἀρμενίζω οὐριὸς με ὄνειρ' ἀσημένιν.
Ὅσον αὐτό σου τὸνομα 'μπορεῖ νὰ με γλυκάνη
σὰν κάντιο, ροδοζάχαρι, κι' ἀθάνατο σερμπέτι,
τόσο πολὺ πικραίνομαι καὶ νευρικὸ με κάνει
τοῦ Σιμπούλου τὸνομα τοῦ πρωτοτσαναμπέτη.

Ἐδίθα μας, ἐδίθα μας... τσουγκρίστε τὸ ποτῆρι...
δὲν θὰ ἔβρεθῇ τὴν σήμερον κανεὶς νὰ μᾶς εἰκτείρη,
κι' ἡ πίστις μας ἀνάποδα με πληρωμας ἀν' ἀγαπῆν
μὰ 'τέλειωσε τὸ δάνειον με τὸν Ἀθηναῖον.
Τὸ μέλλον ἐξησφάλισα τὰ γόνατά μου κἄμψας
ἐνώπιον Ἀργύρηδων καὶ φίλων Ἀναγούρων...
ἐδίθα ὅλοι, βρέ παιδιὰ, κι' ὁ ξενοδόχος Λαμπρὸς
μετὰ τῶν σερβιτόρων του καὶ πάντων τῶν μαγετῶν.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Πρωτοπυργὸς με κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Κανταρτζῆ προσέφη.)

Καν. Εὐχαριστῶ, Πρωτοπυργε, ποῦ πάντα πρῶτα πᾶς
καὶ τόνομά μου μ' ἔρωτα μεγάλον ἀγαπᾶν,
ἀλλ' ἔπρεπε πραγματικῶς σὰν μέγας καὶ πολὺς
ἐμένα πάντα Πρόεδρο νὰ βάζῃς τῆς Βουλῆς,

καὶ τὸ νομά μου θάφερνε εἰς τῆς δουλειᾶς σου γούρι...
 μὰ σὺ ἐπῆγες Πρόεδρο νὰ κάνης τὸν Βουδούρη...
 γιὰ 'μὲ ἡ ψίχα τοῦ ψωμιού, γιὰ τὸν Βασίλ' ἡ κόρα...
 τράβα λοιπόν, Πρωθυπουργέ, τὸν διάβολό σου τώρα,
 καὶ ψάλε σὰν φραγκόπαππας τὸ ντόμινο μπαμπίσκο
 καὶ κάθε τόσο γύριζε γιὰ τόκους μὲ τὸν δίσκο.

Ἐπίτρεψε, Πρωθυπουργέ, νὰ κάθωμαι κοντά σου...
 γνωρίζω τὸ σεκέτι σου, γνωρίζω τὸν σεβντὰ σου,
 γνωρίζω τὴν αἰσθητικὴν σου, πού τὰ πουγγιά μας κλαῖνε,
 ν' ἀκούσης ἐνὰ φίλο σου Ἀργύρη νὰ τὸν λένε,
 γνωρίζω 'στοὺς καιροὺς αὐτοὺς, πού πικροκαλαϊδεῖς
 καὶ ὁσιμαρτὺς ἐγίνες καλὸς γιὰ καλαντάρι,
 μὲ τί λαχτάρα θάβηλες τὸν Κανταρτζή νὰ 'δῇς
 νὰ ζυγίξῃ ὁλόκερο ἀσμητικὸ καντάρι...
 ἀλλ' ἄς μὴν πικρινώμεθα μὲ τέτοια χωράτ'...
 ἀδύνατον τὰ δύνατα νὰ γίνουν δυνατά.
 Ἐσὺ μεγάλους πειρασμούς πολλὰς φορὰς ἐνίκησες
 καὶ ἔτριψες κάθε μασκαρὰ καὶ λαοπλάνου μούρη...
 ἐδίβα σου, Πρωθυπουργέ, ἂν καὶ πολὺ μ' ἀδίκησες
 καὶ σούλθε Πρόεδρο Βουλῆς νὰ κάνης τὸν Βουδούρη.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ 'στὸ κρασί τὸν πόνο τοῦ λησιμόνησε
 καὶ ὁ κύριος Σιμόπουλος τοιαῦτα προσεφώνησε).

Σιμ. Ἐδίβα καὶ ὁ Βουδούρης μας καὶ σεις καὶ ἡ φίλη Θέμις...
 δὲν εἴμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζης καὶ βερέμης,
 καὶ ἂν, φίλοι ὁμοτράπεζοι, ἐκ γενετῆς μου ἔχω
 τὸν Ἀναργύριον τὸ νομα, Κοσμὰ καὶ Δαμιανού,
 ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀκούρατος καθὼς ἐκείνους τρέχω
 ἐκεῖ πού μὲ προώρῃσεν ἡ χάρις τούρανου.
 Ἐγὼμαι πανταχοῦ παρών, θὰ μάθετε δ' ἐσχάτως
 πὼς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἐπήγαγα τρεχάτος
 γιὰ νὰ τελειώσω τὴν δουλειὰ μὲ τὸν Ἀθηνόγεννη
 καὶ κάπως ἀξιοπρεπῆς ἡ σύμβασις νὰ γένῃ.
 Ἀπὸ τὰ Νομοσχέδια μενοῦτο δὲν ἀνάσανα,
 κοντεύει δὲ μ' αὐτὰ καὶ αὐτὰ ὁ νοῦς μου νὰ στουπίρῃ,
 καὶ ὁ κύριος Ἀναργύρος πολλὰ ὑπέστη βάσανα
 ὡς πού τοῦ νέου κουπονιοῦ νὰ εὔρῃ τὸν Ἀργύρη.

Ἐδίβα καὶ ὁ Βουδούρης μας καὶ σεις καὶ ἡ φίλη Θέμις...
 δὲν εἴμ' ἐγὼ, Πρωθυπουργέ, γρουσουζης καὶ βερέμης,
 καὶ ἂν λέγωμαι Ἀναργύρος, μὰ πηλαλὼ δρομαῖος
 καὶ μπράτσο μὲ τὴν Θέμιδα δὲν σκιαζομαι βουνά
 σὰν πρόκειται ν' ἀγορασθῇ ἄγρος τοῦ Κεραιμῆος
 καὶ Ἀργύρια 'στὼν δανειστὰς καθίσωμε 'στὸ χέρι
 ἂν δὲ καὶ νέους δανειστὰς καθίσωμε 'στὸ χέρι
 ἡ Παναγία δεξιὰ πιστεύω νὰ τὰ φέρῃ.
 Ἐστὼν κύριον Ἀναργύριον τῆς Θέμιδος θαρεῖτε,
 πλὴν τὴν συγγνώμην σας ζητῶ καὶ νὰ μὲ συγχωρήτε
 ἂν μὲ θυμὸν παρακαίρει τὴν πρόποσιν ἐτόνισα
 καὶ τὸ 'δικό μου τὸ νομα σὺ πάρε το γειτόνισα.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν
 τοιαῦτα προσεφώνησε μὲ πάθος λυρικόν).

Θεο. Ἐδίβα σας ἀναφωνῶ μὲ φλέγουσαν ψυχὴν...
 τὰ ἔργα τὰ δημόσια βαδίζουν κατ' εὐχὴν.
 Καὶ ἐγὼ τοῦ γένους τὸ καλὸν ἐπιθυμῶ καὶ στέργω
 διὰ τὴν νέαν σύμβασιν σφοδρῶς ὑπερεχάρην,
 τὸ δὲ Ταμίον, κύριοι, τῶν δημοσίων ἔργων
 ἠνώθη μὲ τὸ Κεντρικὸν οικονομικὴς χάριν
 μὰ καὶ ὅταν ἦτο χωριστὸν καὶ τώρα ἠνωμένον
 θὰ μένῃ ὅπως ἔμενεν ἀπὸ παρὰ παρθένου.

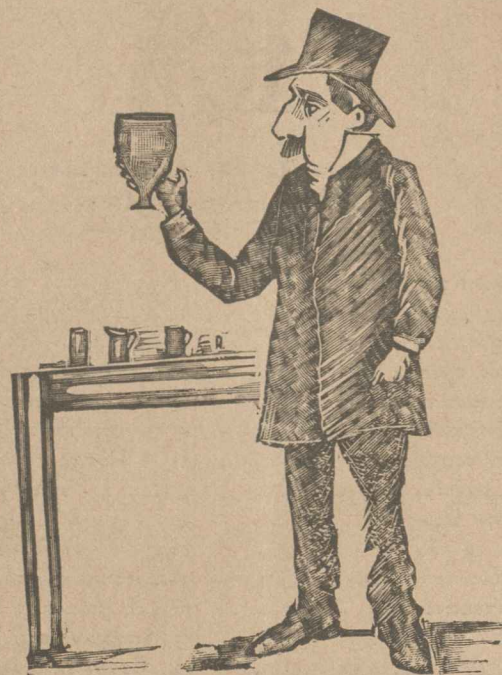
Καὶ ἐγὼ σοφῶν συνδυασμῶν καὶ γέννημα καὶ θρέμμα
 βλέπω πὼς ἂν ἐνώσωμεν πολλὰ μαζὶ Τζαμῆν.
 καὶ ἂν ἐξ ἐνὸς μεταγγισθῇ σ' ἄλλο Ταμίον αἷμα
 δὲν θεραπεύεται ποσὼς ἡ τόση ἀναιμία,
 ὡς πού πετσοῖ καὶ κόκκαλο 'στὸ τέλος καταντῶν,
 ἀδίκως δὲ μ' ἐντάλματα τῆς πόρταις τῶν βροντῶν.

Ἐδίβα μας, ἐδίβα μας... ἡ δημοσίαι τάξις
 ἐξησφαλίσθη κατ' αὐτὰς, πού εἶναι νὰ τρομαξῇ.
 Δι' ὅλα τὰ καθήκον μου εὐσυνειδήτως τόλωνα,
 οὐδὲ στιγμή πολυτίμος ἐπὶ ματαίῳ χάνεται,
 καὶ μέσα καὶ ἔξω ἔστησα γιὰ φυγοδίκους δάκανα
 καὶ κάθε μπούφος εἰς αὐτὰ ἐντέχνως συλλαμβάνεται.
 Μεγάλην χαίρει κατ' αὐτὰς ἀσφάλειαν ἡ χώρα,
 ἡσύχασαν περίχωρα, πολίχνια καὶ πόλεις,
 καὶ ἕνα γνωστὸν φυγοδίκον δὲν ἐπίασα ὡς τώρα,
 πού πρὸ πολλοῦ φυγοδικεῖ ἐκ τῆς Ἑλλάδος ὅλης,
 καὶ ὅσον ἐκδίδουν κατ' αὐτοῦ συλλήψεις ἐντάλματα
 τόσον ἐκεῖνος χάνεται μὲ γιγαντώδη ἄλματα.
 Τὸν κυνηγοῦν ἀφέντηδες, τὸν κυνηγοῦν καὶ δούλοι,
 καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ στήνουν καρπούλι,
 πρὸς καταδιώξιν πληθὺς ἀποσπασμάτων τρέχει,
 ἀλλ' ὁ μαγκούφης φαίνεται πὼς πιάσιμο δὲν εἶναι,
 καὶ ἀκράτητος πηδᾷ φραγκμούς, χαντάκια καὶ παλούκια
 καὶ τέλος πάντων ἄπρακτα γυρίζουν τὰ μπουλούκια.
 Τώρα πρὸς δυσθεώρητον προβαίνει κορυφὴν,
 τώρα προσέρπει κατὰ γῆς ὡς ταπεινὸς κοχλίας,
 πότε τοῦ Ναπολέοντος λαμβάνει τὴν μορφήν
 καὶ πότε τῆς περικλειοῦς Ἀνάσσης τῆς Ἀγγλίας.
 Γνωστὸν ὑπάρχει τὸ νομα τοῦ φυγοδίκου τούτου,
 καὶ ἂν συλληφθῇ γκρεμίζεται χαρτῶν μεγάλη στίβα
 καὶ ἡ πίστις ἀνυψόναται τοῦ δημοσίου πλούτου,
 ἀλλέως βάρτα χάλαστα καὶ τρεῖς φορὰς ἐδίβα.

(Τοιαῦτα παρελάλησε περὶ τῶν φυγοδικῶν
 καὶ εἶπεν αὐτὰ ὁ κύριος Σκουλούδης τῶν Ναυτικῶν).

Σκου. Ἐδίβα μας, ἐδίβα μας... τοὺς δώσαμε 'στ' αὐτὰ
 καὶ πάλι τὴν γλυτώσαμε μὲ μιὰ καλὴ βουτιά.
 Σὲ καθεμιὰ περίστασι καὶ μάλιστα σὲ τούτη
 δὲν εἶναι πῶς καλλίτερο ἀπὸ τὸ μακροβούτι.
 Προπίνω ὑπὲρ ὅλων σας καὶ τοῦ κοινοῦ καλοῦ
 καὶ τρῶτε τὸν περίδρομο πρὶν βγάλετε λεβιθαί,
 καὶ γιὰ νὰ μὴ βουλιάξετε 'στὸν πάτο τοῦ γιγαλῶ
 νὰ δένετε 'στοὺς ὤμους σας ὁδὸ νεροκοκούθαι,
 καὶ λίμνη θὰ σὰς φαίνεται καὶ ὁ πῶς βαθὺς γιγαλῶς
 καὶ 'στοὺς ἀφροὺς θὰ στέκεται καθέννας σὰν φελός.
 Βουτᾶτε 'στὸν Ὠκεανὸ καὶ 'στὰ ξερὰ πηγάδια,
 μιμεῖσθε 'στὸ κολύμβημα κολυμβητὰς σοφοῦ,
 ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἐρρίζεμε καινούρια παραγάδια
 καὶ ἀνέλπιστα ψαρεύεμε κεφάλους καὶ ροφούς.

Ἐδίβα μας... σκιρτήσατε 'στὼν ποτηριῶν τοὺς κύπελλους
 σκόρρα 'στοῦ Λόου τὰ στραβά, κρεμμύδια καὶ 'στοῦ Ρῶ
 καὶ δέσμιν ὀφόμεθα τὸν στόλον 'στοὺς Φιλίππους,
 'στὸ Κερατίνι δηλαδὴ καὶ 'στὴν Κορμενιούδα.
 Ἐθαφαιῶς χαίρετ' ὅλην τὴν πλειονοψηρίαν
 καὶ ἐγὼ εἴμ' ἐτοιμὸς μὲ σὰς νὰ θύσω καὶ ἀπολέσω,
 διὸ καὶ τὸν Διάδοχον μαζί μὲ τὴν Σοφίαν
 εἰς ἄλλο μεγαλοπρεπὲς πεδῖον θὰ καλέσω,
 ἢ γουν θὰ δώσω πρὸς αὐτοὺς τρικούβεργο τσουμπούσι,
 ὅπου καὶ ὁ φίλος μου Συγγρός θὰ φρίξῃ σὰν τάνουση

καὶ θὰ μοῦ 'πῇ ἀδιαβόντρου γυιέ, σὲ τέτοια μὴ μπερδεύεσαι,
 παραπολύ ξαναίγεται, παραπολύ 'ξοδεύεσαι».
 Ὄρρα... σαμπάνια σὰν νερὸ πρὸς χάριν σας θὰ χύσω...
 βαρκα βαρκοῦλα πάρε με τὸ πέλαγος νὰ σχίσω.

(Εἶπεν αὐτὰ καὶ ὁ κύριος Δρακούμης ἐσηκώθη
 καὶ γύρω του φτερούγιαζαν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι).

Δρ. Ἄν εἶναι ὁ Σκουλούδης μας τῶν θαλασσῶν ὁ γλάρος
 καὶ δὲν τοῦ φεύγει κοκεθὸς καὶ δὲν τοῦ φεύγει σπάρος,
 ἀλλὰ καὶ ἐμένα τῆς ξηρᾶς μὲ λέγουν καρχαρίαν
 καὶ τοὺς Ρωμοῦνους ἔχαψα μὲ πρώτην εὐκαιρίαν.
 Τρακούπη, τὸ ποτήρι σου μὲ τὸ 'δικό μου βάρι...
 μὲ μιὰ μπουκιά τὸν τρομερὸν κατάπιε Λαχόβαρη.
 Ὡς καὶ οἱ Ρωμοῦνοι 'ξυπνήσαν καὶ κάνουν τὸν καμπόσο,
 ἀλλὰ τοῦ Ζάππα τὸν παρὰ ἐγὼ θὰ τὸν γραπώσω.
 Βάζουν μὲ 'μὰς τὰ μούτρα των καὶ ἐκεῖν' οἱ φαφλατάδες...
 καὶ ἡ κοσκινὸν τὸν ἄνδρα τῆς μὲ τοὺς πραγματευτάδες.
 Ἐβελτιώθ' ἡ δυσχερὴς τῆς διαθήκης θέσις
 καὶ ἄς σκούζουν πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ κόψωμεν τὰς σχέσεις.
 Ἐγὼ σκοπεῖω τοῦ λοιποῦ χωρὶς κανένα φόβο
 μὲ λαϊκὸν μὲ μάχαιραν τὰς σχέσεις μας νὰ κόβω,
 μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ ἔνευ κακῶν προθέσεων
 θὰ γίνω πρῶτος δῆμιος τῶν διειθῶν μας σχέσεων.

(Ἦ τοῦ Δρακούμης πρόποσις 'στοὺς δαιτυμόνας ἄρεσε
 καὶ ὁ Σάιλερ τὸ λιγερόν καὶ κοπερόν ἐθάρεσε,
 καὶ εὖθις ἐλησμονήθησαν καρδιόδρομοι λύπαι
 καὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς αὐτὰ τὰ 'λίγα εἶπε).

Κοσ. Ταῦτί μου ἐμφραξὶν μικρὰν πρὸ χρόνου εἶχε πάθει,
 μὰ μὲ τῆς Βιέννας τοὺς γιατροὺς εὐθὺς ἐξεκουφάθη.
 Δὲν πρέπει δὲ παραξένον καθόλου νὰ σὰς φαίνεται
 ἂν σὰς εἰπῶ πὼς ἤθελα θεόκουφος νὰ μείνω,
 παρὰ μὲ μέλλοντ' ἀγαθὰ ταῦτά μου νὰ κουφαίνετε...
 ἐν τούτοις 'στὴν υγιάν σας μετὰ χάρις προπίνω.

(Εἶπε ταῦτα καὶ γογγύσας
 ὁ μπερδὴς Πρωθυπουργός
 ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρείας
 ψάλλει μὲ φωνὴν βαρεῖα :
 «Νά, χασάπη, δὲς μου κρία,
 νάνα καὶ καλὴ μεριά.

«Καὶ μοῦ δίνει μιὰ κοκκάλα
 καὶ τὴν βάζω 'στὴν τσουκάλια.
 Ἡμερόνυχτα τὴν βάζω
 καὶ ἀδραστη τὴν κατεβάζω.

Νά σου καὶ ἕνα φίλος
 ὁ σὺς ἄδου, Ἀγγλὸς σκύλος,
 καὶ μετ' ἑνὸς τὴν κοκκάλα
 ἀπὸ μέσ' ἀπ' τὴν τσουκάλια.

Ἄδω τὸν ἔχω, καὶ τὸν ἔχω,
 'στὸ Ταμίον τὸν παντέγω,
 καὶ τοῦ σπάσω τὴν κοκκάλα
 μὲ τὴν ἀδραστη κοκκάλα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. Ἦτο ποῦ λές τὸ ζήτημα περὶ τῆς Ρουμανίας
κι' ὠμίλησαν οἱ ρήτορες μετὰ πολλῆς μανίας,
κι' ὁ Μεσσηνέζης, Βουλευτὴς τῆς ἄκρης καὶ τῆς μέσης,
εἶπε πῶς δὲν ἐσύμφερε νὰ κόψωμε τὰς σχέσεις,
μ' αὐτὸν κι' ὁ Κωνσταντόπουλος τελείως ἐσυμφώνησε
καὶ μὲς 'στὸν οὐρανίσκο του τὴν γλῶσσα του ἀκόνισε,
ὁ δὲ Δραγούμης ὁ τιμῶν τὴν ὑψηλὴν του θέσιν
ἐφώναξε πῶς ἔπρεπε νὰ κόψῃ πᾶσαν σχέσιν,
μὰ κι' ὁ Τρικούπης, σύμφωνος μὲ τὴν δικκοπὴν,
τοιαύτην, λέγει, ἔπρεπε νὰ δώσωμεν τροπὴν
χάριν τῆς ὑπολήψεως φυλῆς ὑπερφηφάνου...
μὲ τοῦτον ἐσυμφώνησε κι' ὁ κύριος Στεφάνου,
ὁ δὲ Ρικάκης μετ' αὐτοῦ ἠλέκτρισε τὰ πλήθη
κι' ἡ σκούφια του, βρὲ Περικλῆ, κατεχειροκροτήθη.
κι' ὁ Θεόδωρος τὸ ζήτημα πολὺ τὸ ἔρῃκε ὄψιμο
κι' ἤθελε καὶ δὲν ἤθελε τῶν σχέσεων τὸ κόψιμο,
κι' ὁ Ράλλης, ποῦ γιὰ τίποτα εἰς τὴ στιγμὴ κουρδίζεται
κι' ὅλο μὲ πόθους μαρτυρεῖ καὶ ξεροκαβουρδίζεται,
εἰς τόσῃν σύγχυσιν γνωμῶν καὶ λόγων τρικυμίαν
ποσῶς δὲν ἦτο σύμφωνος μὲ πτέρυγα καμυρίαν,
κι' ἄλλοι πολλοὶ ἐκτὸς μικρῶν κι' ἀστήμων ἐξαίρέσεων
ἤθελαν καὶ δὲν ἤθελαν τὸ κόψιμο τῶν σχέσεων.
Κι' ὁ Καρατζᾶς ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ θαυμάζουσα
καὶ τὰ τῆς Κυβερνήσεως προτεπιδοκιμάζουσα
προβαίνει βήματι γοργῷ πρὸς τὴν ἡμερησίαν...
κι' ὁ Σάκκης τῆς προτάσεως ἀλλάζει τὴν οὐσίαν
καὶ τοῦ κυρίου Θεοδωρῆ συμφάσκοντος προτείνει
ὅτι προώρους ἡ Βουλὴ τὰς συζητήσεις κρίνει,
ἐφ' ᾧ καὶ 'στὴν διάταξιν προβαίνει τῆς ἡμέρας...
κι' ὁ Καραπάνος ὁ βαθὺς μὲ τὰς χρυσὰς χιμαῖρας
ἐπρότεινε πῶς ἡ Βουλὴ κατόπιν τῶν λεχθέντων
ἐμβαίνει 'στὴν διάταξιν τῶν μὴ συζητηθέντων.
Κι' εἶπα κι' ἐγὼ πῶς ἡ πατρίς ἀκούσασα τὸν βόγγον
συζητητῶν κι' ὀμιλητῶν πολλῶν καὶ πολυφθόγων,
πρὸς τοὺς ὁποίους εὐλογος ὀφείλεται τιμῇ,
κι' ἐγκρίνουσα τῶν σχέσεων τὸ κόψιμο καὶ μὴ,
αἰσθάνεται κοψίματα καὶ πόνους 'στὸ στομάχι,
(γιατὶ φασὰ νοτιᾶς ὑγρὸς, ποῦ κακὸ φόφο νᾶχη)
κι' εἰσέρχεται μετὰ πολλὴν 'στὰ θεωρεῖα φοίτησιν
εἰς τῆς κακῆς τῆς καὶ ψυχρῆς ἡμέρας τὴν συζήτησιν.
Τὴν ἰδικὴν μου πρότασιν ἐφήρισε πᾶς νήφων
κι' ἡρνήθη μὲ τοὺς δεκατρεῖς ὁ Θεοδωράκης ψῆφον,
ποῦ φέρεται λεπτότατος εἰς θέματα λεπτά,
ἀλλὰ τὴν κατεψήφισεν ὁ ἀριθμὸς ἐπτὰ,
μυστηριώδης πάντοτε καὶ καθβαλιστικός,
καθὼς γνωρίζει κι' ἕκαστος μὴ μαθηματικός.

Ἔτσι λοιπὸν 'τυλίξαμε τὸν ἄνεμο κουβάρι,
ὁ δὲ Δραγούμης, Περικλῆ, τὸν παλαιο-Λαχοβάρη
σ' ἐγγράφων διπλωματικῶν τὸν ἐκλείσε ζερπίλι
καὶ τὸν ἐκρέμασε 'ψηλὰ νὰ μὴ τὸν φᾶν οἱ ψύλλοι.
Κατόπιν τοῦ κοψίματος ὡς εἶναι φυσικόν
ἡ λογοδιάρροια ἤρχισε τῶν οἰκονομικῶν,
κι' ὁ Εὐταξίας ἤθελε νὰ μάθῃ διατί
ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου ἐλεγχοῦν πινάκων ἀπαιτεῖ,
τοῦ λέγει δ' ὁ Πρωθυπουργὸς πῶς ἦλθαν ἐδῶ πέρα
χάριν διασκεδάσεως ν' ἀλλάξουν τὸν ἀέρα,
πῶς τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖ ποσὼς προσβλητικόν,
πῶς ἡ ἐπίσκεψις αὐτῇ τοῦ φαίνεται τυχαία,
κι' ἐπῆγαν 'στὸ Μουσεῖον μας τὸ Νομισματικόν
νὰ ἔβρυν ἐκεῖ νομίσματα τοῦλάχιστον ἀρχαία.
Π. Ὅρσε λοιπὸν, βρὲ Φασουλῆ, ὅκτῳ κλωτσιαῖς ὀπίσω
μὲ πᾶσαν ἐπιφύλαξιν νὰ σὲ ξυλοκοπήσω.

**Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Οἱ ράπτει Ἀἰδονόπουλοι—μεγάλῳ τῶνομά των—
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὑδὸν μετέφκησαν ἐσχάτως,
κι' ἦλθαν τὰ χειμωνιάτικα εἰς τὸ Κατάστημά των
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐσπευσεν ὁ Φασουλῆς τρεχάτος.
Τὶ κάμαραις τῆς δοκιμῆς καὶ κάμαραις μεγάλαις
καὶ τί καθρέφταις ἀκριβοὶ σὲ φωτισμέναις σάλαις!...
ἐκεῖ ποικίλα καὶ πολλὰ ἐμπορευμάτων εἶδη,
ἐκεῖ καὶ κάθε φιλικὸ καὶ ζηλευτὸ στολίδι.
Μὰ νὰ καὶ φῶς ἠλεκτρικόν... τί ὠμορφιὰ περίσσια!...
Ἀἰδονοπούλους δύσκολα θὰ ἔρῃς καὶ 'στὰ Παρίσια.

Κατάστημ' ἀνδρῶν εἰδὼν παντοίων κι' εὐθηνῶν
κείμενον εἰς τὸ Σταδίον ὑπ' ἀριθμὸν ἐννέα...
φανέλλαις, κάλτσαις ἐκλεκταῖς καὶ τῶν τριῶν γενῶν,
μεγάλῃ συλλογῇ φωκὸν πλουσία τε καὶ νέα,
τῆς μόδας ὑπαχάμισα καὶ πάμπαν, ἀλλὰ εἶδη
Βασιλειάδου τοῦ γνωστοῦ καὶ τοῦ Κωνσταντινίδου.

Σίγῃ Γάμα Στεφοπούλου εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ
ὑποσηματοποιεῖον ἐκλεκτὸν καὶ τοῦ σύρμας.
Εὐθηνία, στερεότης καὶ καλλιότης ἐργασίας.
καὶ ταχύτης καὶ κομψότης κι' ἀληθὲς ἀλαίσθησία.
Ποῦ αὐτοῦ θ' ἀποτασσέτε, ποῦ αὐτοῦ θὰ ἔρῃτε ταχὺ
τῶν παιδιῶν τὰ παπουτσάκια μιάμιση δραχμὴ μονάχα!...

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέδη,
'ετὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖο Εὐδὴ, — δηὲν 'στὸ λάδι τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Σημεῖον μὲ μιὰ μάνδρα — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδοῦ τοῦ Προαστείου κονιορτὸς πολὺς.